

sættes indgreb i medfør af lovforslaget og forbud efter retsplejelovens § 646. Om forståelsen af begreberne »produkter« og »tjenesteydelser« henvises til bemærkningerne ovenfor til lovforslagets §§ 1 og 3.

Stk. 1, pålægger producenten kun at fremstille sikre produkter og træffe de nødvendige kontrolforanstaltninger for at sikre, at produkter ikke senere udgør en sikkerheds- eller sundhedsfare.

De foranstaltninger, der kan komme på tale for at forebygge og begrænse risici for skade, er fx. forsvarlig emballage og mærkning af produktet eller produktpartiet, tilstrækkelige anvisninger på brug og lignende informationer samt advarsler mv. og forskellige former for kontrolforanstaltninger, både første gang et produkt bringes på markedet, men også som led i en vedvarende overvågning.

Det er således ikke tilstrækkeligt, at producenterne har bidraget til at sikre, at sikkerhedskravet er opfyldt, når produkterne bringes på markedet første gang, men de må hele tiden sikre sig ved stikprøvekontrol mv., at produktet også lever op til dette krav. Dette hænger naturligt sammen med de økonomiske risici, producenterne ellers udsættes for i tilfælde af indgreb efter denne lov.

Til stk. 2

Hensigten med disse bestemmelser er bl.a. at aktivere erhvervslivet til selvkontrol, det vil sige til selv at vurdere, og såvidt det er muligt selv at forhindre, at der opstår risiko for skade.

Det er altså i første række erhvervslivet selv, som har ansvaret for at udforme og kontrollere egne produkter og tjenesteydelser og sætte eventuelle forebyggende tiltag igang.

Myndighederne skal kun gribe ind, hvor problemerne ikke bliver løst på tilfredsstillende måde.

Når myndighederne således kun kan supplere og understøtte denne pligt, som erhvervslivet har til kun at udbyde sikre produkter og tjenesteydelser, men derimod ikke erstatte den, hænger det sammen med, at det gennemgående er erhvervslivet, producent og importør som rent faktisk kender produktet bedst, og som har de bedste forudsætninger for at vide, hvordan det skal behandles.

En regel, som den foreslåede, der er baseret på frivillige tiltag, er af central betydning, idet den i højere grad end et konkret påbud kan motivere erhvervslivet til at engagere sig i produktsikkerhedsspørgsmål og dermed agere på et langt tidligere tidspunkt, således at skadetilfælde i større omfang kan undgås. Pligten består også efter, at produktet er bragt i omsætning, eller tjenesteydelsen er udført.

Til § 9

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til indholdet i direktivets art. 3, stk. 2, og foreskriver en række pligter for producenter og distributører.

Bestemmelsen pålægger de erhvervsdrivende, der udbyder et produkt eller en tjenesteydelse, at give oplysning om en eventuel fare og om, hvorledes den kan undgås.

Oplysningspligten påhviler enhver næringsdrivende, uanset i hvilket led i omsætningen den pågældende virker, og uanset om der er tale om et produkt eller en tjenesteydelse. Såvel fabrikant, importør som grossist og detaillist har således pligt til at give sikkerhedsinformationer.

Distribution af fx. farlige gaver i reklameøjemed eller tilbud om vederlagsfri reparationer i reklameøjemed er således omfattet af kravet om sikkerhedsinformation. Sikkerhedsinformationen bør, som navnet antyder, indeholde oplysninger om den fare, anvendelsen af produktet kan føre med sig, i hvilken situation faren kan opstå, og hvilke skader den kan medføre. I visse tilfælde kan den være ganske kortfattet, som fx. en advarsel om brandfare. Endvidere bør oplysningerne indeholde anvisninger på, hvorledes man beskytter sig imod faren, fx. ved anvendelse af speciel beklædning mv.

Som ovenfor anført under bemærkningerne til § 6, stk. 1, må producenten tage hensyn til et vist påregneligt misbrug. Det kan dog ikke kræves, at der advares mod ethvert fejlbrug eller mulige skadelige langtidsvirkninger, idet et krav herom let ville udvande værdien af advarslen eller mærkningen.

En vigtig forudsætning for at sikkerhedsinformationen bliver effektiv og får den tilsigtede virkning at forebygge skader er, at den sker på en efter forholdet egnet måde.

Det kan således være nødvendigt at mærke varen eller en ejendom, som er under reparation. Det kan også angives i brugsanvisningen, som følger med varen eller udleveres, eller i anvisninger eller i annoncer eller på anden måde, at gøre opmærksom på faren.

Ved mærkning må den erhvervsdrivende desuden være opmærksom på, at mærkningen skal være iøjefaldende og let læselig.

Hvor der ikke er tale om mærkning af produkter, må det som udgangspunkt kræves, at sikkerhedsinformationen i det mindste findes på det salgssted, hvor varen eller tjenesteydelsen udbydes. Med salgssted tænkes ikke blot på faste udsalgssteder og permanente servicesteder, men også på mere tilfældige